

Серія «Герої Олімпу»
Уперше опубліковано у США під назвою
«The heroes of the Olympus / Book V: The blood of Olympus».
Permission for this edition was arranged through
the Gall and Zacker Literary Agency.

Усі права застережено.

Ріордан Рік

P52 Кров Олімпу / Рік Ріордан; пер. з англ. С. В. Хмелик. — Харків : Вид-во «Ранок», 2020. — 544 с. — (Серія «Герої Олімпу»).

ISBN 978-617-09-3263-1

Семеро напівбогів з Великого пророцтва прямують до Афін. Тут, серед руїн Акрополя, велетні та чудовиська готуються до церемонії пробудження Гей — лихій богині землі, яка прагне знищити все людство. Єдине, чого їм бракує, — крові двох напівбогів, хлопця і дівчини. Крові Олімпу. Та хіба не розсудливіше героям розвернутися й уникнути зустрічі з ворогами? Можливо, але Мойри вже давно визначили їхні долі.

УДК 82-93

Літературно-художнє видавництво
Серія «Герої Олімпу»
Рік Ріордан
КРОВ ОЛІМПУ
для дітей середнього шкільного віку

Провідна редакторка В. Н. Міхно
Переклада з англійської С. В. Хмелик
Редакторка Г. К. Булакова
Технічний редактор В. І. Труфен

З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

Ч683005У. Підписано до друку 08.10.2019.
Формат 60×90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Академія. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 34,0.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кібальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.
Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145.
E-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

Надруковано у друкарні ТОВ «ТРИАДА-ПАК»
м. Харків, пров. Сіверопольський, 6. Тел. +38(057)703-12-21
www.triada-pak.com, e-mail: sale@triada.kharkov.ua
ISO 9001:2015 № UA228351, FAMO TRIADA LLC (065445)

Text Copyright © 2014 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through
the Gall and Zacker Literary Agency LLC
THE HEROES OF OLYMPUS:
THE BLOOD OF OLYMPUS
© Хмелик С. В., переклад, 2020
© Крутик О. В., іл., 2020
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

ДЖЕЙСОН

Джейсонові зовсім не подобалось бути старим. Суглоби боліли. Ноги тремтіли. Поки він піднімався на пагорб, легені деренчали, наче коробка з камінцями.

Дякувати богам, він не бачив свого обличчя. Але пальці були скрюченими та кістлявими. А тильну сторону долонь павутинням вкривали роздуті сині вени.

Від нього навіть тхнуло як від дідугана — нафталіном та курячим бульйоном. Як це взагалі можливо? Він за лічені секунди перетворився з підлітка на сімдесятип'ятирічного, але старечий запах з'явився миттєво. Отак БАХ і... Вітаємо! Ти смердиш!

— Майже прийшли. — Пайпер усміхнулась до нього. — У тебе чудово виходить.

Їй легко було казати. Вони з Аннабет перевдягнулись у милих грецьких служниць. Навіть у довгих хітонах та м'яких сандалях дівчата без зусиль долали кам'янистий шлях.

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-3263-1

На зап'ястках Пайпер блищали срібні браслети, а завитки каштанового волосся були зібрані на потилиці. Вона походила на античну статую своєї мами, Афродіти. Джейсона це трошки лякало.

Зустрічатися з вродливою дівчиною ще той клопіт! Але коли мама цієї дівчини богиня кохання... ну, Джейсон весь час боявся, що зробить щось неромантичне, і тоді мама Пайпер осудливо зиркне на нього з Олімпу і перетворить на вепра.

Джейсон поглянув угору. До вершини досі залишалось щонайменше сто ярдів.

— Жахливий план. — Він оперся об кедрове дерево і витер чоло. — Чари Хейзел занадто сильні. Якщо доведеться битись, від мене не буде жодної користі.

— Не доведеться, — запевнила Аннабет.

Було видно, що їй незручно у вбранні служниці. Дівчина весь час знизувала плечима, аби поправити сукню. Світлий пучок на потилиці розплівся. Волосся звисало, наче довгі павучі ніжки. Знаючи про ставлення Аннабет до павуків, Джейсон вирішив залишити ці думки при собі.

— Проникнемо в палац, — продовжила вона. — З'ясуємо, що хотіли, і підемо.

Пайпер поставила на землю амфору — високий глиняний глек, у якому сховала свій меч.

— Зупинімося на хвильку. Перепочинь, Джейсоне.

На її поясі висів ріг достатку. Десь у складках сукні покоївся кинджал Катоптріс. Пайпер не здавалась загрозливою, але за потреби могла вихопити по клинку в кожну руку або обстріляти ворогів спілими манго.

Аннабет зняла свою амфору з плеча. У неї теж із собою був меч, але навіть без нього вона мала смертоносний вигляд. Її люті сірі очі оглянули місцевість, готові до будь-якої небезпеки. Джейсон не мав сумнівів, що якби якийсь хлопчина зараз запросив Аннабет на побачення, вона вярдила б бідоласі проміж ніг.

Він намагався перевести дихання.

Під ними виблискувала затока Афалес, із такою блакитною водою, наче в неї додали харчовий барвник. За кількасот ярдів від берега стояв на якорі «Арго II». Білі вітрила здавалися не більшими за поштові марки, як дивлячись на них з палуби: передають одне одному підзорну трубу Лео й ледве стримуються від сміху, дивлячись на те, як дідусь Джейсон шкутильгає угору.

— Тупа Ітака, — пробурчав він.

Хоча красу острова важко було не помічати: у центрі звивався гребінь лісистих пагорбів, білі вапнякові схили обривались у море. Вузенькі протоки вривались у кам'янисті пляжі та гавані, де гніздилися сліпучо-білі церкви й увінчані червоними дахами будиночки. Пагорби всипали маки, крокуси та дикі вишні, а легенький вітерець приносив аромат квітучого мирту. Краса, та й годі... от тільки температура сягала не менше сорока градусів і в повітрі стояла пара, як у римській лазні.

Джейсон міг би легко закликати вітри та злетіти на вершину пагорба, але дзуськи. Щоб не викрити їх, він мусив плентатися в подобі дідугана з хворими колінами та смородом від курячого супу.

Він пригадав, як два тижні тому аналогічно піднімався на хорватські скелі, аби зустрітись зі Скіроном. Тоді у хлопця принаймні були сили. Те, що чекало на них зараз, здавалося значно гіршим за якогось там розбійника.

— Ти певна, що це потрібний пагорб? — поцікавився Джейсон. — Здається... не знаю... спокійним.

Пайпер придивилась до хребта. У її волоссі майоріло яскраво-блакитне перо гарпії — трофей зі вчорашнього нападу. Перо не дуже пасувало до образу служниці, але дівчина заслужила його — самотужки перемогла зграю куркоподібних демоніць, поки вартувала. Пайпер применшувала вагу досягнення, але Джейсон бачив, як це для неї важливо. Перо нагадувало їй, що вона більше не та дівчинка, якою була минулої зими, коли вони вперше прибули до Табору Напівкровок.

— Руїни — там, — запевнила Пайпер. — Я бачила їх у лезі Катоптріса. І ти чув Хейзел. «Більшого...

— «Більшого скупчення лихих духів я ніколи ще не відчувала», — пригадав Джейсон. — Так, звучить приголомшливо.

Після битви у підземному храмі Аїда йому найменше хотілось мати справу з ще якимись злими духами. Але на кону стояла доля походу. Перед командою «Арго II» постав важливий вибір. Помилка означала кінець їхньої подорожі, а разом з цим і кінець світу.

Кинджал Пайпер, чаклунські відчуття Хейзел та інстинкти Аннабет — усе стверджувало, що відповідь тут, в Ітаці, у стародавньому палаці Одиссея, де в очікуванні розпоряджень Геї зібралась орда злих духів. План полягав у тому, аби прокрастись повз ворожі війська, дізнатися

про їхні наміри та вирішити, що робити далі. Після чого забратись геть, бажано живими.

Аннабет поправила свій золотий пояс.

— Сподіваюсь, наше прикриття протримається. Залиццальники були ще тими мерзотниками за життя. Якщо вони дізнаються, що ми...

— Чари Хейзел спрацюють, — перервала Пайпер.

Джейсонові хотілось у це вірити.

Залиццальники — це сотня найжадібніших та найпідступніших головорізів, яких тільки бачив світ. Коли Одиссей, грецький цар Ітаки, безвісти зник після Троянської війни, ця зграя третьосортних князьків окупувала палац та відмовлялась його залишати. Кожний з них сподівався одружитись із царицею Пенелопою і таким чином прибрати до рук царство. Урешті-решт Одиссей потайки повернувся й перебив їх усіх — таке от щасливе воз'єднання з родиною. Але якщо видіння Пайпер правдиві, залиццальники повернулись і тепер мешкали в палаці, у якому померли.

Джейсонові насилу вірилось, що він от-от відвідає палац одного з найбільш прославлених грецьких героїв. А втім, весь цей похід являв собою низку надзвичайних подій. Одна тільки Аннабет щойно повернулася з Тартару. Згадавши про це, Джейсон вирішив більше не скаржитись на свою старість.

— Ну... — Він випростався з допомогою трости. — Якщо я на вигляд такий саме старий, яким почувуюсь, то моє прикриття бездоганне. Ходімо.

Вони піднімались, а його шиєю стікав піт. Литки боліли. Попри спеку Джейсон почав тремтіти. Хлопець намагався, але не міг прогнати думки про недавні сни.

Після повернення з Дому Аїда кошмари стали ще гнітючішими.

Іноді хлопець стояв у підземному храмі в Епірі. Велетень Клітій загрозливо нависав над ним та говорив хором безтілесних голосів: «Знадобились усі ви, щоб здолати мене. Що ви робитимете, коли Матір Земля розплющить очі?»

В інші рази Джейсон опинявся на вершині Пагорба Напівкровок. Матір Земля, Гея, здіймалась із ґрунту вихором бруду, листя та каміння.

— Бідолашне дитя, — рокотів її голос над долиною, струшуючи літосферні плити під Джейсоновими ногами. — Твій батько перший серед богів, але ти завжди посідаєш друге місце — для римських товаришів, для грецьких друзів, навіть для власної родини. Як ти доведеш, що чогось вартий?

Найгірший сон починався на внутрішньому підвір'ї Будинку Вовка, у Сономі. Перед Джейсоном стояла Юнона, оточена палючим срібним сяйвом.

— Твоє життя належить мені, — гримів її голос. — Зевсова плата за невірність.

Джейсон знав, що не можна дивитись, але не зміг заплющити очі, коли Гея розкрила свою спопеляючу божественну подобу. Біль пронизав його мозок, а шкіра та плоть відстали від кісток, наче луски з цибулі.

Тоді картина змінилась. Джейсон досі був у Будинку Вовка, але тепер маленьким хлоп'ям — не старше двох років. Перед ним схилялась жінка, чий лимонний аромат здавався до болю знайомим. Риси обличчя були роз-

плавчастими, проте хлопець упізнав її голос: дзвінкий та ламкий, наче тоненький шар криги над стрімкою рікою.

— Я повернусь за тобою, любий, — мовила вона. — Незабаром ми знову побачимось.

Щоразу, коли Джейсон прокидався від цього кошмару, обличчя вкривали краплі поту, а очі саднило від сліз.

Ніко ді Анжело попереджав, що Дім Аїда пробудить найгірші спогади, змусить побачити та почути давно забуте. Привиди минулого прокинуться.

Джейсон сподівався, що один певний привид дасть йому спокій, але щоночі сні тільки погіршувались. Тепер же він піднімався до руїн палацу, де юрмилася ціла армія привидів.

«Це не означає, що вона буде там», — запевнив себе Джейсон.

Але руки не припиняли тремтіти. Кожний крок здавався важчим за попередній.

— Майже прийшли, — промовила Аннабет. — Подивимось...

БУМ! Загуркотів схил пагорба. Десь за гребнем схвально заревів натовп, наче глядачі в амфітеатрі. Від цього звуку Джейсоною спиною поповзали мурашки. Не так давно він боровся за своє життя перед галасливою примарною публікою Колізею, тому йому не кортіло проходити через щось схоже.

— Що це був за вибух? — запитав він.

— Хтозна, — промовила Пайпер. — Але здається, вони там не сумують. Ходімо, пошукаймо собі мертвих друзів.

ДЖЕЙСОН

А вжеж, стан справ виявився гіршим, ніж очікував Джейсон.

Інакше було б не весело.

Те, що він побачив, визирнувши з-за оливкових хащів на верхівці пагорба, нагадувало некеровану вечірку зомбі-студентів.

Самі руїни вражали не так сильно: кілька кам'яних стін, порослий бур'яном внутрішній двір, висічені в скелі сходи, що вели в нікуди. Фанерні дошки прикривали якусь яму, а металеве риштування підтримувало тріснутий склепінчастий прохід.

Але разом з руїнами співіснував інший пласт дійсності — примарне зображення палацу часів його розквіту. Оздоблені білим ліпленням стіни з балконами здіймались над землею у три поверхи. Портки з численними колонами оточили атріум з величезним фонтаном та бронзовими жаровнями в центрі. За дюжиною столів їли, реготали та штовхали одне одного мерці.

Більшість скидалась на ларів з Табору Юпітера — дрозоро-пурпурові примари в туніках та сандаліях. Деякі гуляки мали прогнилі тіла із сірою плоттю, сплутаним волоссям та огидними ранами. Інші здавались звичайними смертними: хтось у тогах, хтось у сучасних ділових костюмах або військових уніформах. Джейсон навіть побачив одного хлопця в пурпуровій футболці Табору Юпітера та римських легіонерських обладунках.

У центрі атріуму поміж натовпу урочисто походжав сірошкірий гуль*. Він здіймав над головою мармуровий бюст, наче то був спортивний трофей. Решта привидів схвально гуділи та плескали його по спині. Коли гуль наблизився, Джейсон помітив, що у того в шії стріла — просто з кадика стирчало ратище з пером на кінці. Та понад усе непокоїло те, що бюст у руках мерця був... *Зевсовим?*

Важко було сказати напевно. Більшість статуй грецьких богів схожі одна на одну. Але бородате сердите обличчя скидалося на велетенського гіппі-Зевса з Першого Будиночка в Таборі Напівкровок.

— Наступне наше підношення! — загорланів гуль. Його голос дзижчав через стрілу в горлі. — Втамуймо голод Матері Землі!

Гості вечірки з криками застукали кубками. Гуль рушив до центрального фонтана. Натовп розійшовся перед ним, і Джейсон усвідомив, що фонтан наповнений не водою. Над трифутовим п'єдесталом здіймався пісковий гейзер,

* Демон або чудовисько з арабських міфів, що мешкає на кладовищі та харчується трупами. — Прим. пер.

що вигинався у форму парасольки, а потім обрушувався в круглу чашу.

Гуль кинув мармуровий бюст у фонтан. Щойно Зєвсова голова пройшла крізь піщаний дощ, мармур розпався на частинки, наче дерево в садовому подрібнювачі. Пісок заблищав золотом — кольором іхору, крові богів. І вся гора загриміла приглушеним рокотом, наче відригнула після їжі.

Мертві гульвіси схвально заревіли.

— Є ще статуї? — крикнув до натовпу гуль. — Ні? Тоді наступного разу принесемо в жертву справжніх богів!

Під сміх та оплески товаришів він плюхнувся в крісло за найближчим бенкетним столом.

Джейсон стиснув щіпок.

— Цей тип щойно розщепив мого батька. За кого, у біса, він себе має?

— Гадаю, це Антиной, — промовила Аннабет, — один з ватажків залицяльників. Якщо правильно пам'ятаю, то це Одиссей запустив ту стрілу йому в шию.

Пайпер зморщилась.

— Якби ж він знав, що це не допоможе. А як щодо решти? Чому їх так багато?

— Хтозна, — відповіла Аннабет. — Геїні новобранці, гадаю. Деякі, напевно, повернулись з того світу перш, ніж ми зачинили Браму. Деякі просто духи.

— Деякі — гулі, — додав Джейсон. — Ті, що із зяючими ранами та сірою шкірою, як в Антиноя... Я бився з ними в минулому.

Пайпер посмикала блакитне перо у своєму волоссі.

— Їх можна вбити?

Джейсон пригадав, як багато років тому Табір Юпітера відрядив його на завдання в Сан-Бернардіно.

— Це нелегко. Вони сильні, швидкі та розумні. А ще зарчуються людською плоттю.

— Приголомшливо, — буркнула Аннабет. — Тоді отримуємось плану. Розділімось, проникнемо в тил і з'ясуємо, чому вони тут. Якщо справи підуть погано...

— Скористаймось запасним планом, — закінчила її подругу Пайпер.

Запасний план подобався Джейсону навіть менше, ніж головний.

Перш ніж вони залишили корабель, Лео дав кожному з них сигнальну ракету розміром зі святкову свічку. Приускалось, що, коли вони кинуть одну таку вгору, вона креслить небо смугою білого фосфору й оповістить «Арго II» про те, що команда в біді. У такому разі Джейсон з дівчатами матимуть лічені секунди, аби сховатись в укриття, перш ніж корабельні катапульти атакують цю точку снарядами з Небесної бронзи й полють палац грецьким вогнем.

Не найбезпечніший план, але, принаймні, Джейсонові було приємно знати, що він може закликати авіаційний удар на цю галасливу банду мерців, якщо все піде шкереберть. Авжеж, користь від цього буде, тільки якщо вони встигнуть сховатись і якщо свічки Лео не загоряться випадково — його винаходи час від часу так робили. У такому разі за прогнозом очікуватиметься спека, з можливістю вогняних опадів дев'яносто відсотків.

— Обережно там, — сказав він Пайпер та Аннабет.